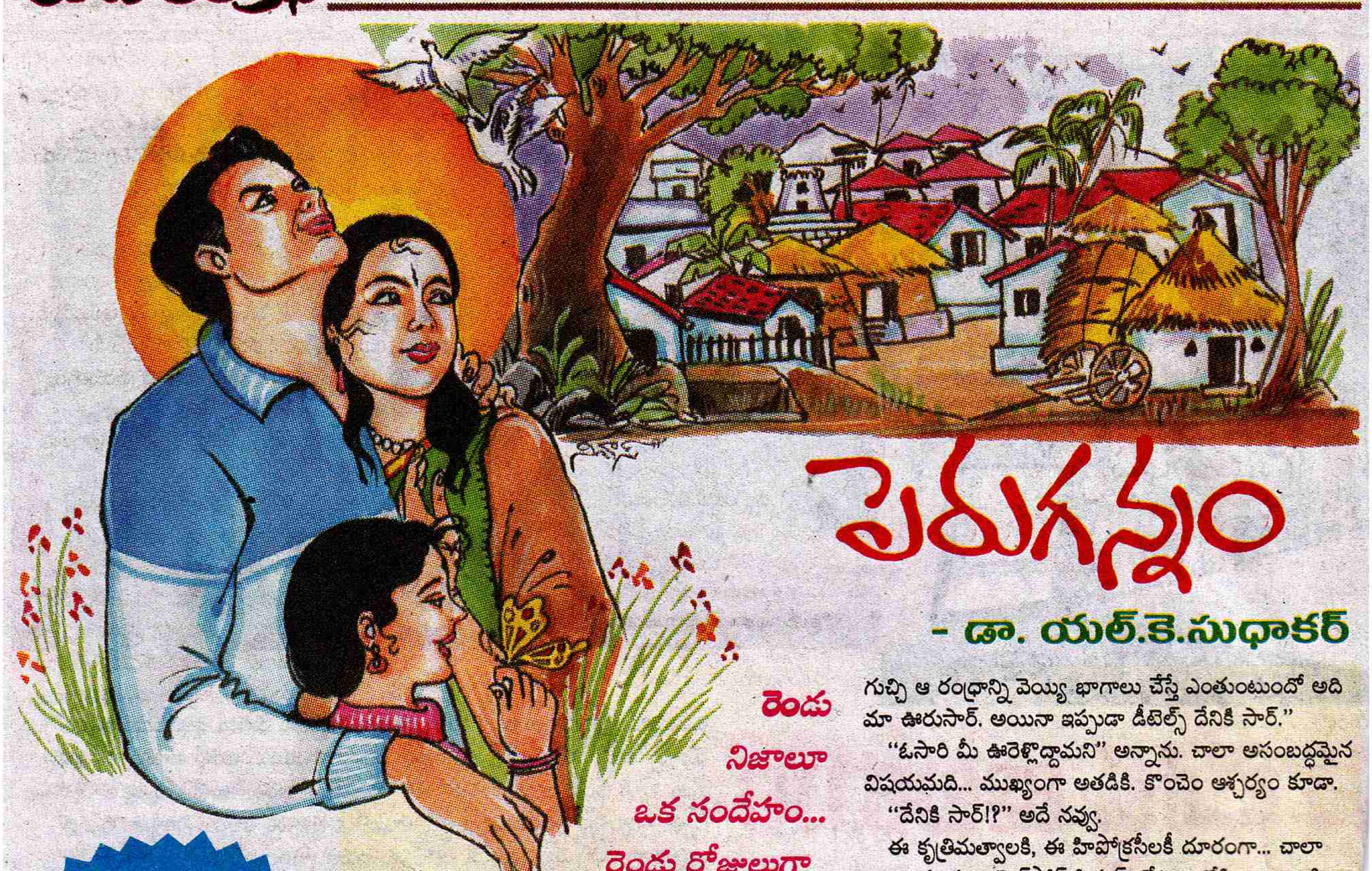

పెరుగన్నం

- డా. యల్.కె.సుధాకర్

కథల పోటీలో తృతీయ బహుమతిగా రూ.3,000 పొందిన కథ

రెండు నిజాలూ ఒక సందేహం... రెండు రోజులుగా నన్ను పట్టిపీడిస్తున్నాయ్.

బోర్డ్ మీటింగ్ జరిగి మూడురోజులయింది. దాదాపు ఎనభై తొమ్మిది మందిని తొలగించడం ఖాయమైపోయింది. మనసంతా వెలితి. ఎవరిమీదో చెప్పలేని కసి.

"టు హెల్ విత్ పింక్ స్లిప్... టు హెల్ విత్ దిస్ గ్లోబలైజేషన్."

ఇంతటి భీతావహ వాతావరణంలోనూ నవ్వు పులుముకున్న మొహాల్తో కృత్రిమ కరచాలనాలూ, ఫ్యూచర్ ప్లాన్స్ వగైరాలు మాత్రం సజావుగానే సాగిపోతున్నాయ్. దిగులు కొందరిలో స్పష్టంగానూ మరికొంతమందిలో గుంభనంగానూ కనిపిస్తూనే వుంది.

నాకు తెల్సిన నిజాల్లో ఒకటి... ఆ ఎనభైతొమ్మిది మందిలో శేఖరం ఒకడన్నది. ఏమాత్రం మార్పు కనబడని నవ్వు మొహం... అదే అల్లరి, అదే చలాకీతనం... అదే ఎనర్జీ... నా సందేహానికి కారణం అతడి ధీమా! మరోచోటేదైనా ఉద్యోగం దొరికిందా అంటే అదింకాలేదని సమాధానం. అయినా అతడికీ ధీమా ఎలా వచ్చింది? మొత్తానికి అతడూ పజిలైపోయేడు నాకు. నా ప్రక్క డిపార్ట్‌మెంట్ టీమ్‌లో సభ్యుడాకుర్రాడు. నాకన్నా చిన్న ఉద్యోగి.

అతడితో మాట్లాడాలనిపించింది.

"మీదేవూరు శేఖరం?" అన్నాను లంచ్ బ్రేక్‌లో.

"..." చెప్పేడు.

"ఊహు! దగ్గర్లోని పట్టణం కాదు. మీ అసలూరు. అదేదో మెట్టో, పల్లమో అంటుంటావే... అది"

నవ్వేస్తూ చెప్పేడు "మెరకండీ... మద్దుల మెరక" అని "ఆంధ్రప్రదేశ్ పటంలో గోదారొడ్డున ఓ గుండుసూదితో గుచ్చి ఆ రంధ్రాన్ని వెయ్యి భాగాలు చేస్తే ఎంతుంటుందో అది మా ఊరుసార్. అయినా ఇప్పుడా డీటెల్స్ దేనికి సార్."

"ఓసారి మీ ఊరెళ్లొద్దామని" అన్నాను. చాలా అసంబద్ధమైన విషయమది... ముఖ్యంగా అతడికి. కొంచెం ఆశ్చర్యం కూడా.

"దేనికి సార్!?" అదే నవ్వు.

ఈ కృత్రిమత్వాలకి, ఈ హిపోక్రసీలకీ దూరంగా... చాలా చాలా దూరంగా సెల్‌ఫోన్ సిగ్నల్స్ లేని ఊళ్లోకి... అలాంటి ఊరుంటే చూపించండి ఛాలెంజ్ అంటూ కంగారు పెట్టే హోర్డింగ్స్ దూరంగా... టీవీలే జీవితం కాని గ్రామానికి... పగలంతా పనిచేసి, చెమటోడ్చిన కష్టంతో ఇళ్లకి చేరుకుని పిల్లలకి బువ్వదినిపించడంకోసం తపించే తల్లులున్న ఊళ్లోకి... 'పిజా'లంటే ఏంటో ఇంకా తెలీని కుగ్రామానికి వెళ్లి హాయిగా రెండ్రోజులు గడిపిరావాలనుంది. అప్పుడు మీ ఊరు గుర్తొచ్చింది. మీ ఊరే ఎందుగ్గుర్తొచ్చిందంటే... మీ ఊరి పేరు చెప్పేప్పుడు... నీ కళ్లల్లో తళుక్కున మెరిసే కాంతిపుంజం నన్ను ఉత్తేజితుణ్ని చేస్తుంటుంది. భలే 'ఛార్జింగ్'గా వుంటుందది. అన్నింటికీ మించి నీ నవ్వు... చూసినప్పుడెల్లా సాయంకాలపు అకస్మాత్తు వానజల్లుకి తడిసిన కనకాంబరాల సందడిలా వుంటుంది నీ నవ్వు... నాకు కవిత్వం తెలీదు గానీ నీ నవ్వుని చూస్తే అలానే అనిపిస్తుంది. మీ ఊరి మట్టి పరిమళాన్ని మోసుకువచ్చే మబ్బుతెరలా వుంటుంది. ఆ నవ్వుని నీకు ఆభరణం చేసిన ఆ ఊరినీ, ఆ కోనేరునీ, గుడిగోపురాన్ని ఓసారి చూసి రావాలనుంది శేఖరం."

"నీ ఉద్యోగం మరో ఇరవైరోజుల్లో పోబోతోంది. నీకు పింక్ స్లిప్ ఖాయమైపోయింది. అలా అని అనుమానం వచ్చిన వాళ్లంతా ఎవరి సర్దుబాట్లలో వాళ్లున్నారు. మరి నువ్వేంటీ ఇలా ధీమాగా, ధైర్యంగా, నవ్వుతూ... నాకు నిన్ను చూస్తుంటే ఈర్ష్యగా వుంది తెలుసా! ఆ రహస్యం ఏంటో చెప్పవా? నీ ఊరే నీ రహస్యమా? అయితే ఆ పల్లెటూరిని ఓసారి చూపిస్తావా? ప్లీజ్"

చాలా 'మెలోడ్రమేటిక్'గా ఇంకా చెప్పాలంటే లౌక్యంగా అలా మాట్లాడేను గానీ నిజానికి నేను అడగవల్సిన విధాన మిదీ... మనస్ఫూర్తిగా అయితే...

"నీ ఉద్యోగం మరో ఇరవైరోజుల్లో పోబోతోంది. నీకు పింక్ స్లిప్ ఖాయమైపోయింది. అలా అని అనుమానం వచ్చిన వాళ్లంతా ఎవరి సర్దుబాట్లలో వాళ్లున్నారు. మరి నువ్వేంటీ ఇలా ధీమాగా, ధైర్యంగా, నవ్వుతూ... నాకు నిన్ను చూస్తుంటే ఈర్ష్యగా వుంది తెలుసా! ఆ రహస్యం ఏంటో చెప్పవా? నీ ఊరే నీ రహస్యమా? అయితే ఆ పల్లెటూరిని ఓసారి చూపిస్తావా? ప్లీజ్" - అని అడిగి వుండాలి.

చాలా చిత్రంగా తమాషాగా శేఖరానికి కూడా నా రెండోదీ మనసులో దాచుకున్నదీ అయిన విషయమే అర్థమైనట్టుంది. ఆ విషయాలకే సమాధానం చెప్తున్నట్టు చెప్పుకొచ్చేడు నాకు...

★ వసంత కుసుమాకర రస్ 125 మి.గ్రా. రోజుకు మూడుసార్లు సేవిస్తే తల త్రిప్పుట తగ్గుతుంది.
ఇంటి వైద్యం

"అంతా అనుకుంటోన్న దాన్నిబట్టి ఈ సంస్థతో నా అను బంధం ఇక ఇరవై రోజులు సార్. ఇరవై సుదీర్ఘమైన పగళ్లూ... ఇరవై సుదీర్ఘమైన రాత్రులూ ఈ సంస్థతో గడ పాలి. ఈ సంస్థ గురించే ఆలోచించాలి. ఐ మీన్... నేను నా ద్వారా పూర్తికావాల్సిన పనుల్ని ఈలోగా పూర్తిచే యాలి. ఇక ప్రత్యామ్నాయమంటారా? ఉండకుండా ఎక్క డికి పోతుంది సార్. ఖచ్చితంగా దొరికే తీరుతుంది. ఈలోగా నా మొదటి ప్రాధాన్యత నా ప్రాజెక్ట్‌కోసమే సార్.

"ఇక ఇంత పనిచేసేవాడిని కంపెనీ ఎలా తీసేస్తుంది?" అతడికంటే హోదాలో పెద్దవాణ్ణైన నేను అతణ్ణి అడగా ల్సిన ప్రశ్నకాదది. కానీ అడగాలనిపించిందంతే.

మళ్లీ నవ్వాడు. "మునిగిపోయే ఓడలోంచి బరువెక్కువైన సామానుని సముద్రంలోకి విసిరేసినట్టు... అంతే సార్."

అదే ఆ ఆత్మవిశ్వాసం... ఆ ధీమా! ఆ భయమెరుగని తనం... ఇవే నాకు నచ్చుతున్నాయ్... ముచ్చటేస్తు న్నాయ్. "నిన్నింతగా ధైర్యంగా తయారుచేసిన ఊరిని చూడాలనుంది శేఖరం" అన్నాను.

ఈలోగానే అతడు తన మొబైల్‌లో నెంబర్లు నొక్కాడు. వద్దని వారించాను. నా ఫ్రెండ్‌కి సార్- అన్నాడు ఆపాను.

"అదే వద్దు. నేను కుటుంబ సమేతంగా - నేను, మాలతీ, నా కూతురు స్వప్న మంజూష- ముగ్గురం మీ ఊరెళ్తాం. నేను ముఖ్య స్నేహితుణ్నని చెప్పు చాలు. నా హోదా, నా భార్య హోదా... నగరంలోని గొప్పదనం ఇవేవీ ఎవరికీ తెలీకూడదు. ఎవ్వరూ ఎలాంటి హడా వుడీ చేయకూడదు. అక్కడి తాటాకు చాపలపైనో, ఈతా కుల చాపల పైనో ఆకాశం క్రింద నిద్రపోవాలి. కొబ్బరా కుల చివర్లనుండి నిశ్శబ్దంగా వెన్నెల్లోంచి రాలిపడే మంచు బొట్ల సౌందర్యాన్ని అనుభూతించాలి. వాళ్లిం డుకు తినే బియ్యం, కూరలూ రుచి చూడాలి. మొత్తా నికి ఆ రెండ్రోజుల్లోనూ జీవితానికి సరిపడా జ్ఞాపకాల్ని దోసిళ్లతో నింపుకోవాలి. వాడిపోవడం తెలీని ఆ జ్ఞాప కాల పూలని గుండె జేబులో భద్రంగా దాచుకుని మళ్లీ నగర ప్రవేశం చేయాలి"- అన్నట్టు నువ్వు కూడా మాతో రావడానికి వీల్లేదు.

అప్పటికప్పుడు కూర్చుని శేఖరం... నాకు కార్య క్రమం డిజైన్ చేసిచ్చాడు. ఉదయం ఎనిమిదింటికి ఊరు చేరుకుంటాం... కొబ్బరిబొండాల సేవనం, లేత కొబ్బరి ముక్కలు ఆరగిస్తాం. తొమ్మిదింటికి పొలం గట్ల వెంబడి కందిచేల గుండా నడిచినంత మేర నడవడం... ఎక్కడా గాలనిపిస్తే అక్కడ దగ్గర్లోని పొలాల్లో వేసిన పాకలో ఆగిపోవడం. అక్కడి వాళ్లలో ఎవ్వరికీ ఏ అభ్యంతరం ఉండదు. పైగా ఈ మొత్తం కార్యక్రమానికి 'గైడ్'గా తన మామయ్య కొడుకుని ఏర్పాటుచేస్తాన న్నాడు.

ఆ శనివారం, ఆదివారం వెళ్లేట్టు ఏర్పాట్లయిపోయేయి. ఇక మాలతికి చెప్పి ఒప్పించాలి. అదో పెద్ద కార్య క్రమం మరి.

* * *

వినగానే... నేననుకున్నట్టుగానే సరిగ్గా అలానే భగ్గు మనబోయింది మాలతి.

అన్నట్టు మాలతి కూడా మా కంపెనీలోనే... నాకంటే సీనియర్ ఎగ్జిక్యూటివ్. ఆరంకెల జీతకత్తె. ఇంకా చెప్పా లంటే పింక్ స్లిప్ మీటింగ్‌లో నిర్ణయాత్మక పాత్ర పోషించేంత పెద్ద ఉద్యోగి. శేఖరం గురించి తనకి తెలుసు. అయినా నాక్కూడా చెప్పలేదు. చెప్పకూడదు అన్నది కంపెనీ నియమం కాబట్టి. కనీసం... నా...

రచయిత వివరాలు:

పేరు: డా. యల్.కె.సుధాకర్

వృత్తి: వెటర్నరీ అసిస్టెంట్ సర్జన్

ఇంతవరకు: కొబ్బరాకు కవితా సంక లనం, గొబ్బిపూలు కథా సంకలనం

పొందిన బహుమతులు: 1. ఆంధ్ర భూమి కథల పోటీల్లో వరుసగా నాలు గేళ్లపాటు బహుమతులు (రెండు ప్రథమ, ఒక కన్సొలే షన్, ఒక తృతీయ)

ఇప్పటితరం కథా సాహిత్యాన్నించి దూరంగా జరిగిపో కుండా 'లుక్'కల్చర్ నుండి 'బుక్ కల్చర్'కి మారాలని ఆశ. జీవన లాలిత్యం వ్యాపారాత్మకమైపోకూడదని కోరిక.

చిరునామా:

డా. యల్.కె.సుధాకర్

9-453/2; సౌజన్యా బిల్డింగ్స్,

గ్రామ పంచాయతీ ఎదురుగా ,రమణయ్యపేట,

కాకినాడ (రూరల్)

క్కూ...డా.

"అదేం లేదు మాలతీ! రహస్యం ఏంటంటే.. మన శేఖరం వాళ్ల ఊరు రోడ్ల విస్తరణలో ఉన్నట్టుండి హైవే లోకొచ్చింది. మరో రెండుమూడు నెలల్లో ఆ ఊరు హైవే రోడ్డు సైడ్ ప్లేస్ అయిపోతోంది. సరిగ్గా ఇదే రైట్ టైమ్. మనం వీకెండ్ వంకన ఆ ఊరు వెళ్లి... రెండెక రాలు బేరం చేసుకున్నామనుకో... జస్ట్ ఒన్ ఇయర్... ఒకే ఒక్క సంవత్సరంలో నువ్వూహించనంత రేటు. విష యమేంటంటే ఈ రహస్యం శేఖరానికి కూడా చెప్పలేదు నేను."- హమ్మయ్య.

మాలతి కళ్లలో వెలుగు మా ప్రయాణానికి దారి చూపించింది.

రహస్యం... రహస్యం... నటన... అబద్ధం... లౌక్యం. చివరికి భార్యాభర్తల మధ్య కూడా. రోజు గడవడానికి- అబద్ధం...నటించడం... నన్ను నేనుగా రిప్రజెంట్ చేసు కోలేనితనం నాకు ఎన్నాళ్లుగా అలవాటయిందో?! నాకనే ఏంటి! ఈ మనుషులందరికీ... ఈ కార్పొరేట్ కాకులంద రికీ.

మొత్తానికి ప్రయాణానికి ఇక అడ్డంకులు లేనట్టే. ముందే చెప్పినట్టు నాకు సందేహం తీర్చుకోవాలనుంది. ఒక పల్లెటూళ్లో ఉన్న రహస్యాన్ని అనుభూతించాలని వుంది. దాన్ని నా కూతురికి- నా తర్వాతి తరానికి ట్రాన్స్‌మిట్ చేయాలని వుంది.

దాని ఆనందానికి అవధుల్లేవు. వీకెండ్‌ని ఓ మారు మూల పల్లెలో 'వెరైటీ'గా డాడీ ఎరేంజి చేసిన సంగతి ఇంగ్లీషులో వివరించేను దానికి. తన ఫ్రెండ్స్‌కి ఫోన్లమీద ఫోన్లు చేసి చెప్పేస్తోంది. ఊరు పేరు అడుగు తోంది 'సస్పెన్స్' అన్నాను.

అంతకంటే పెద్ద సస్పెన్స్ మీ ఎదుటే పొంచి వుందని, మాకు ఎదురొస్తోందనీ... అనుకోకుండా నా కూతురే ఈ కథని ఇంకో పెద్ద మలుపు తిప్పబోతోం దని... నాకే కాదు దానిక్కూడా తెలీదు.

శుక్రవారం వచ్చింది. రాత్రి రైలు ప్రయాణం ముగి సింది.

స్టేషన్‌లో మాకోసం కారు తీసుకున్నాం. రెండు రోజు లకి. మా పల్లె ప్రయాణం మొదలయింది.

వెడల్పయిన రోడ్డు రాజకీయాల్ని ప్రతిబింబిస్తోంది. అయినా ట్రాఫిక్‌కి ఇంకా సరిపోవడం లేదు. చెట్లూ పొలాలూ దూరంగా జరిగి ఒద్దిగ్గా అమాయకంగా చేతులు కట్టుకుని నిస్సహాయంగా నిలబడ్డ పల్లె జనాల్లా వున్నాయ్. పచ్చని పొలాల్ని చీలుస్తూ పైకి లేస్తోన్న ఫ్యాక్టరీలూ, ఇటుక బట్టీలూ, ఓ వెలుగు వెలిగి ఇప్పుడు భూమి బుగ్గల మీద మచ్చల గుంటల్లా మిగిలిపోతోన్న చేపల చెరువులూ.

ఇన్నింటి మధ్యా ఆరిపోని ఆశలా నాకు ఆకుపచ్చ దనం కనిపిస్తోంది. మాలతి చాలాసేపట్నుంచి అక్కడి నేలని డబ్బుతో తూకం వేసే పనిలో వుంది. అయిదేళ్లకీ ఇప్పటికీ అక్కడి భూమి ధరల్లో వచ్చిన హైప్ నీ బూమ్‌నీ కారు డ్రయివరు ద్వారా రాబట్టే ప్రయత్నం చేస్తోంది.

స్వప్న మంజూష తన ఫ్రెండ్‌తో సెల్‌లో బాతాఖానీ కొడ్తోంది.

టైమ్ ప్రకారం మధ్యాహ్నంమేరక చేరుకున్నాం. శేఖరం వాళ్ల మేనత్త ప్రేమగా ఆహ్వానించింది. కొబ్బరి చెట్ల మధ్య ఏమాత్రం కాలుష్యమెరుగని ఆ ఊళ్లో పెంకు టింట్లో మాకు బస. ప్రభుత్వం పూనుకోవడంతో ప్రతీ ఇంటా సెప్టిక్ లెట్రిన్ సౌకర్యం. అప్పటికప్పుడు మాకోసం కొబ్బరి చాపలతో బాత్రూం తయారుచేసేరు.

మాకు దొరికిన డ్రయివర్ పుణ్యమా అని మాలతి పూర్తిగా అక్కడి భూమి ధరలకీ రాబోయే బూమ్‌కీ ఆనందపడిపోతూ ఇతర విషయాలు పట్టించుకోవడం మానేసింది. మరీ నచ్చకపోతే దగ్గర్లోనే పది కిలోమీటర్లు దూరంలో చిన్న పట్టణం లాంటిది అక్కడ లాడ్జి సౌకర్యం ఉందని ముందే చెప్పాను. అనుకోకుండా తనకీ ప్రదేశం నచ్చింది.

అక్కడ సెల్ సిగ్నల్స్ లేవు.

పగలంతా మా కార్యక్రమం శేఖరం సూచించినట్టే జరిగింది. ఎందుకు జరగదూ... టీవీ లేదు... వీడియో గేమ్‌లేవు... సెల్‌ఫోన్‌లేదు. ప్రపంచం పూర్తిగా కొత్తగా వుంది. రాత్రి ఏడవుతోంది. ఎవరో రేడియో పెట్టేరు. పాత పాటలొస్తున్నాయ్. కొబ్బరి చెట్టు గాలి మోసుకొ స్తోంది- పాత పాటల మాధుర్యాన్ని. నులకమంచం మీద పడుకుని నేనూ నా దగ్గర కూర్చుని స్వప్న మంజూష... ఎంజాయ్ చేస్తున్నాం. మెట్లమీద కూర్చున్న మాలతితో శేఖరం వాళ్లక్క కబుర్లు చెప్తోంది సన్నజాజి మాల అల్లుతూ. వెన్నెల పరుచుకోబోతోంది ఊరి మీద.

"చాలా బావుంది నాన్నా అంటోంది" స్వప్న. అంతలో వచ్చేడు ఓ పాలేరు అక్కడికి... వచ్చి శేఖరం వాళ్లక్కకి రహస్యంగా చెప్పాడు. అలాగే అందామె.

విషయమేమిటంటే... ఎవరో శేఖరం స్నేహితులు ఫ్యామిలీ వచ్చి ఊళ్లో దిగేరని వెంకటస్వామిగారికి... అంటే ఆ ఊరి పెద్దగారికి తెల్సింది (ట). సిటీ వాళ్లు అక్కడ ఆ పాత పెంకుటింట్లో ఎలా వుంటారు. సదుపా యంగా వుండదు. వాళ్లని మనింటికి తీసికొచ్చేయమను అని శేఖరం వాళ్లక్కయ్యకి పాలేరుతో కబురంపేరు పెద్ద గారు.

మాలతికి ఆ గుర్తింపుకి గర్వంగా తోచింది.

స్వప్న వెళ్దామా డాడీ అంటోంది. నేను నవ్వేసి రేపొ స్తానని చెప్పు అన్నాను పాలేరుతో. నిజానికి నాకు శేఖరంమీద కోపమొచ్చింది. ఎవ్వరికీ ఏమీ చెప్పొద్ద న్నాను. అయినా చెప్పేడు. మాలతి మీద అనుమానం కూడా వచ్చింది... తనేమైనా శేఖరానితో మాట్లాడి ఇలాంటి ఎరేంజిమెంట్ చేసిందా అని. పాలేరు వెళ్లిపో యేడు.

(మిగతా 27వ పేజీలో)

ఇంటి వైద్యం

★ ముక్తాభస్మము 125 మి.గ్రా. రోజుకు మూడుసార్లు తేనెతో కలిపి సేవిస్తే తల త్రిప్పుట తగ్గుతుంది.

(18వ పేజీ తరువాయి)

రేడియోలో పాటలయిపోయేయి. ఏం కార్యక్రమం వస్తోందో తెలీదు. అసలు రేడియో విని ఎంత కాలం అయుంటుంది తెలీడానికి. నాలుగిళ్లవతల గుడిసెలోంచి వంట తాలూకు పొగ పైకి లేస్తోంది. పొలం పనిలోంచి వస్తూ వస్తూనే మందు పట్టించిన వాడెవడో నులక మంచం మీద కూర్చుని తత్వాలు పాడుకుంటున్నాడు. అతడి కూతురు లాంతరు వెల్తురులో చదూకుంటోంది.

ముంజుకాయల బండి నడుపుకుంటూ వెళ్లిన పిల్లాడింకా ఇంటికి రాలేదని వాడి తల్లి కంగారుగా పిలుస్తోంది. మళ్లీ పాటలొస్తొన్న స్టేషన్‌ని ట్యూన్ చేసారెవరో. ఈసారి కొత్త పాటలొస్తున్నాయ్ రేడియోలో. వాటితో శృతి కలిపి పాడుతున్నాడు ఓ కుర్రాడు. రామాలయంలో జనం చేరి టీవీలో సీరియల్ చూస్తున్నారు. దాని మీద చర్చ కూడా కొనసాగుతోంది. దూరంగా పొగలోంచి వెంకటస్వామిగారి ఆకారం మేమున్నచోటికొస్తోంది. పాలేరుతోపాటూ ఆయనా స్వయంగా వచ్చేసరికి శేఖరం వాళ్లక్క కంగారుపడింది.

వెంకటస్వామిగారు నమస్కారంతో పరిచయం చేసుకున్నాడు. మేం వచ్చినట్టు శేఖరం చెప్పాడా అన్నాను... నవ్విలేదన్నాడు. "నిజానికి శేఖరానికి నేనే చెప్పానండీ" అన్నాడు. ఈ ఊళ్లో అందరికీ అన్నీ వెంటనే తెలుస్తాయండీ. ఎవరో పెద్ద ఇంజనీరులా వున్నాయన ఫ్యామిలీ వచ్చేరు శేఖరింటికి అన్నారు. ఇక్కడకంటే మీకు అభ్యంతరం లేకపోతే మా ఇంటికి తీసికెళ్దామని వొచ్చేను. పాలేరుని పంపడం మర్యాదకాదేమోనంది మా ఇంటావిడ అందుకే నాలుగడుగులు వేసినట్టూ వుంటుందని ఇలా వొచ్చేను. భోయనాలు చేసేరా? పడుకునేందుకయినా మా యింటికి తీసికెళ్లిపోతానని మీ, మా శేఖరాన్ని ఫోన్లో పర్మిషన్ అడిగాలెండి... వచ్చేయండి అన్నాడు. మా మండులోగిల్లో కూడా సెందమామ సూడొచ్చు అన్నాడు కొసమెరుపుగా. ఇక బయల్దేరక తప్పలేదు.

బోరింగ్ నీళ్లతో అక్కడే స్నానాలు చేస్తున్నవాళ్లని దాటుకుని, ఇళ్ల మధ్య సందులగుండా వెంకటస్వామిగారితోబాటూ శేఖరం వాళ్లక్కయ్య తోడురాగా బయల్దేరాం. ముంజుకాయ బండి పిల్లాడు దొరికినట్టున్నాడు. రెండు దెబ్బలేసిమరీ ఇంటికి తీసికెళుతోంది వాడి తల్లి. తత్వాలు పాడుతున్న తాగుబోతు వెంకటస్వామిగారి రాకని గమనించి పాటలాపేడు.

టీవీలో సీరియల్ అయిపోయింది. ఎవరో టీవీని కట్టేశారు.

నాకు ఆశ్చర్యంగానూ ఆనందంగానూ అన్పించింది. అదే విషయం వెంకటస్వామిగారితో అన్నాను. ఆయన మీసాల మాటునుంచి నవ్వేరు. టీవీ ప్రపంచకాన్ని పాడుచేసిందో లేదో అవేమీ నాకు తెలవ్వు కానీండీ... టీవీ చూడ్డం మాత్రం తప్పుకాదండి. అయితే దాన్ని ఎప్పుడు ఆపేయాలో తెల్సుకోకపోవడం మాత్రం తప్పేనండి. మా ఊరోళ్లకి టీవీని ఎప్పుడు కట్టేయాలో తెలుసండి. అన్నాడు కొంచెం గర్వంగా.

ఆయనిల్లొచ్చింది.

ఆ యింట్లో వెంకటస్వామిగారితోబాటూ ఆయన భార్య వెంకాయమ్మగారు తప్పించి పనివాళ్లు. లంకంత మండువా ఇల్లు. ఓ వేపంతా కొబ్బరి గుట్టలు. మరోవేపు ధాన్యంగాదెలూ, ఇంకోవైపున పశువులశాల. పట్నాల్లో లక్ష రూపాయలిచ్చి కొనుక్కెళ్లి స్టార్ హోటల్లో గోడకి తగిలించే ఫొటోలో వుండే సరంజామా అంతా వుంది ఆ ఆవరణలో.

శేఖరం మా ఊరినుంచి సక్కగా సదూకొని సాఫ్ట్‌వేరింజనీరయి కూడా ఆ వినయాన్నీ విధేయతని ఏమాత్రం పోనీయకుండా అలానే వుంటాడండి. ఆడంటే నాకిష్టం గర్వం కూడానూ. నేనే రెండ్రోజులకోసారి ఫోన్‌చేసి క్షేమాలు కనుక్కుంటుంటాను. వాడి నాన్న మా ఇంట్లో పాలేరండి పదిహేనేళ్ల క్రితం. వినడానికి మాలతికి ఆశ్చర్యంగానూ వింతగానూ వుంది ఇంకా ఇలాంటి మనుషులున్నారా అని ఆశ్చర్యం.

వాళ్లు చేసే ప్రతి పని వెనుకా వున్న సైంటిఫిక్ లాజిక్ ఇంతోటి కంప్యూటర్ సాఫ్ట్‌వేర్ ఎగ్జిక్యూటివ్‌కీ అందునా (సిటీ) స్త్రీకి అర్థంకాకపోవడంలోని విషాదం నాముందు నిలువెత్తు ఆశ్చర్యార్థకాల్నీ ప్రశ్నగుర్తుల్నీ నిలబెడుతోంది.

వాళ్ల లోగిల్లో మాకు పడకలేర్పాటు చేసేరు. వెంకాయమ్మగారు చాలా పెద్దరికంతో హుందాగా ప్రేమగా ఆదరించారు మాలతినీ... స్వప్ననీ.

ఉదయాన్నే మా కార్యక్రమం ప్రకారం చుట్టుపక్కలనున్న దేవాలయాల సందర్శన... అన్ని ఏర్పాట్లూ జరిగాయి. అనుకోకుండా కథ మలుపు తిరిగింది...

ఉదయాన్నే తయారవుతుండగా వెంకాయమ్మగారు హడావుడిగా వచ్చి వెంకటస్వామిగారికి ఏదో చెప్పేరు. ఆయన మొహం మహా ఆనందంగా వెలిగిపోతుండగా... "బావుందండీ సారూ! మీ మహాలక్ష్మి మీకు పన్జేప్పేసింది" అన్నారు నాతో.

ఒక్క క్షణం నాకు అర్థం కాలేదు. మాలతి వచ్చి విషయం ఇంగ్లీషులో చెప్పేదాకా. అప్పటికప్పుడు స్వప్నని యువరాణిలా మార్చేసారు. అంతా సపర్యలు చేసేస్తున్నారు. ముచ్చటపడిపోతున్నారు. అసలు ఆడపిల్లలే లేని వెంకటస్వామిగారు తమ మనమరాలికి చేయాలనుకున్న సందడంతా ఇప్పుడీ పిల్లకి చేసేస్తున్నారు. మొత్తం అమ్మలక్కలంతా ఓచోట చేరారు. కొబ్బరాకు కొట్టి చాప అల్లించారు. స్వప్నకి అప్పటికప్పుడు ముఖానికి పసుపు రాసి పేరంటాలంతా నూనె రాసి చాపమీద కూర్చోబెట్టారు. ఇల్లంతా ఒక పండగ సందర్భంగా మార్చేశారు. మాలతి విసుక్కుంటోంది... ఆడపిల్ల మెచ్యూర్ అయితే ఇంత హడావుడి ఎందుకో ఏంటో! ఇంకా ఈ పల్లెటూళ్లో... గోలా! అంటోంది... నిజం చెప్పొద్దూ ఓ ప్రక్క గర్వంగా కూడా ఫీలవుతోంది.

"పిల్ల మహాలక్ష్మిలా వుంది. మా ఇంట ఈ శుభకార్యం జరగాలనుంది. మా అదృష్టం. ఈ సందడి వెనుక శాస్త్రంవుందమ్మా అంటూ వెంకాయమ్మ వివరించి చెప్తుంటే అయిష్టంగానయినా మాలతి వింటోంది. వాళ్ల చేసే ప్రతి పని వెనుకా వున్న సైంటిఫిక్ లాజిక్ ఇంతోటి కంప్యూటర్ సాఫ్ట్‌వేర్ ఎగ్జిక్యూటివ్‌కీ అందునా (సిటీ) స్త్రీకి అర్థంకాకపోవడంలోని విషాదం నాముందు నిలువెత్తు ఆశ్చర్యార్థకాల్నీ ప్రశ్నగుర్తుల్నీ నిలబెడుతోంది.

మూడో రోజు స్నానంచేసేసి వెళ్లిపోతామన్నాం. ఏడో రోజుదాకా పథ్యం పెట్టాల్సిందే ఆగమన్నారు. రోజూ పప్పూ నెయ్యితో వంటలూ, బెల్లమూ నెయ్యీ తినిపించడం, ఒక క్రమ పద్ధతిలో ఆచారం మాటున శాస్త్రోక్తంగా వాళ్లు ఒక ఆడపిల్ల తాలూకు ఆరోగ్యాన్ని తీర్చిదిద్దడం ముచ్చటగా వుంది. అలా అనుకోకుండా శేఖరం వాళ్ల ఊళ్లో పదిరోజులుండి పోవాల్సి వచ్చింది.

ఏడో రోజున వెంకటస్వామి గారింట్లో ఫంక్షన్ కూడా ఏర్పాటయింది. ఖర్చు నేను పెట్టుకుంటానంటే వద్దన్నారు. శేఖరం కూడా వచ్చాడు. పల్లెటూళ్లో నా కూతురి పేరంటం నేను కోరకుండానే అందిన వరంలా జరిగింది. శేఖరం మరో ఉద్యోగంలోకి మారబోతున్నాడట.

ఆ మనుషులూ, ఆ వాతావరణం, ఆ ఆప్యాయతా, జీవితం పట్ల ఏ కంప్లయింటూ లేని నిశ్చింత బహుశా ఈ ప్రయాణంలో నేను ఏమేమి ఆశించానో అన్నీ దొరికినట్టే వున్నాయి. శేఖరం హృదయమంత సంతోషంగా ఎందుకుంటుందో... ఉద్యోగం పోయినాసరే శేఖరం ఎందుకు ఆనందంగా ఉండగలడో అర్థమయ్యాక... నా సందేహం తీరింది.

స్వప్నకి వెంకటస్వామి దంపతులు పట్టుబట్టలు పెట్టారు. తమ దత్తత మనవరాలేనని పొగిడేరు. ప్రతీ శలవులకీ వచ్చేలా ఒప్పందం చేసుకున్నారు. మాలతి వాళ్లని సిటీకి రమ్మంది. మేం తిరుగు ప్రయాణమయ్యాం... నిజానికి మా ఉద్యోగాల్లో పది రోజులు ఇద్దరు ఎగ్జిక్యూటివ్స్ శలవంటే మామూలు మాటలు కాదు. కానీ ముందే చెప్పినట్టు ప్రస్తుతం మా వ్యవస్థ మునిగిపోతోన్న ఓడ కదా... అందుకు వీలయింది.

"అమ్మమ్మగారింట్లో పెరుగన్నం సూపర్ డాడీ" అంటోంది స్వప్న. "మా ఫ్రండ్స్‌ని ఈసారి ఈ ఊరు తీసికొచ్చి తినిపిస్తా డాడీ" అంటో ఆనందపడిపోతోంది.

"చాల్లే... నోర్మూయ్" అంటోంది మాలతి.

తిరుగు ప్రయాణంలో మాలతి ఫంక్షన్ జరగడం గురించి సంతోషం వ్యక్తం చేస్తూనే

"అసలీ పల్లెజనం ఏంటో వీళ్ల తీరేంటో ఇంత బహిరంగంగా ఫంక్షన్లేంటో ఈ విషయానికి... రహస్యంగా ఊరుకుంటే పోయేదానికి" అంటోంది... నేను ఎప్పటిలానే వింటున్నాను. స్వప్నకి అంతా కొత్తగానూ సంతోషంగానూ వుంది. ఎప్పుడెప్పుడు సెల్ సిగ్నల్ వస్తుందా, దాని ఫ్రండ్స్‌కి ఈ విశేషాలన్నీ చెప్పేద్దామా అని ఆతృతపడి పోతోంది.

మూడువేల రూపాయల ప్లేట్ నూడిల్స్‌కీ వీకెండ్ రిసార్ట్ వార్మ్ అప్‌లకీ అలవాటుపడిపోతున్నవాళ్లం... ఈ పల్లెల ఆత్మీయతల్ని ఎలా స్వీకరించగలం అనాలనుకున్నాను మాలతితో... అనలేదు- అన్నట్టు మాలతి 'రహస్యంగా ఊరుకుంటే'- అంది కదూ అలా అనగానే గుర్తొచ్చింది నాకు...

పదిహేను రోజుల క్రితం బోర్డ్ మీటింగ్ జరిగిన రెండ్రోజులకి నాకు తెల్సినవి రెండు రహస్యాలన్నాను కదూ! అందులో ఒకటి శేఖరానికి పింక్ స్లిప్ గురించి. మరో రహస్యం ... నా ఉద్యోగం ఊడపీకేస్తూ ఇవ్వబోయే పింక్ స్లిప్ గురించి. ఆ ఎనభై తొమ్మిది మందిలో నేనూ ఒకణ్నే... ఆ బోర్డ్ మీటింగ్‌లో నా భార్య కూడా పాల్గొంది. తనే సంతకం కూడా పెట్టి వుంటుంది. అయినా తన ఉద్యోగ ధర్మం పాటిస్తూ నా దగ్గర రహస్యంగానే వుంచింది. ఈ పది రోజుల ప్రశాంతత నాలో కొత్త సంతోషాన్ని నింపింది... సరే...

పల్లె మా కారు దుమ్ములో మాయమైపోతోంది.

పట్నం వేపు మళ్లీ సాగిపోతున్నాం... నేనూ మాలతీ... మా స్వప్న.

★

★ జీవనీయ ఘృతము పది మి.లీ. రోజుకు మూడుసార్లు లేదా పంచగవ్య ఘృతము పది మి.లీ. రోజుకు మూడుసార్లు సేవిస్తే అపస్మారమునందు ఉపయుక్తం.